

ИЗЛЕЗЕ НОВИЯ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ "БЛАГОВЕСТИЕ"

Излезе нов **брой, 188** на Енорийски лист **"Благовестие"**. Може да го намерите по-долу

[Енорийски лист - Благовестие, брой 188](#)

ПРОПОВЕД ЗА НЕДЕЛЯ НА РАЗСЛАБЛЕНИЯ

Всяка четвърта неделя след Пасха си спомняме как Христос изцери разслабения край къпалнята "Витезда". Този човек страдал много години, а Господ с едно изречение заповядал: *"Стани, вземи си одъра и ходи"* – вдигнал го от постелята на болестта му и го направил здрав. За нас това събитие е утешение, а за разслабения – назидание. Край къпалнята имало толкова болни! Всички чакали момента, в който Господен Ангел слиза, раздвижва водата и първият, влязъл след този ангелски полъх оздравява. Първият. На какво можел да се надява бедният разслабен?! – минавали години, години – той не лежал край купелта, защото си *"нямал човек"*, нямал си такъв, който да му помогне. Цели тридесет и осем години. На какво разчитал той, сигурно са го питали, но той се надявал въпреки всичко. Той даже едва ли си е представял, че Бог ще го изцери, но все пак е вярвал, въпреки всичко, че Господ няма да го остави. Преди Христос хората едва ли са виждали по-далеч от този живот, едва ли са мислели, че има и друго здраве, освен телесното, но съществува и духовно здраве.

И ето, чухме за разслабения, който лежал до водата, но не можел да помръдне. Дали това е история за немощта, за самотата, за надеждата, или за човешкото немилосърдие? Или може би за всичко спомената дотук... Кой е помислил за този човек, кой е проявил милост към него? И колко много са тридесет и осем години! Той бил сам, никого си нямал, бил излишен, кого го било грижа? Това е история за нас.

Още дълго щеше да лежи разслабения – ако друг Човек не беше се приближил до него и не бе го изцелил. Христос бил Човекът – но това не прави другите хора по-малко отговорни.

И ние сме заобиколени от парализирани хора, не от такива, които страдат физически, а от хора, които душевно, психически, всякак са парализирани, тоест безсилни да живеят пълнокръвен живот. Някои се боят от живота си, защото детството ги е посрещнало с

жестокост, самотата ги е обгърнала рано... Други ги е страх да живеят, защото младостта им е преминала сред човешкото безсърдечие. Много са останали неспособни да живеят, защото са видели твърде много ужас във войната, сред роднините, които успели да възненавидят и да разрушават един другото години наред, които ги е страх да живеят, които не могат да намерят сила в себе си ръка да повдигнат. Има толкова, толкова разновидности на душевната парализа, на безсилието да се живее край нас, но ние нямаме право да чакаме от небесата да слезе Христос и да свърши работата, която Той е поверил на нас – защото Той на нас е поверил да бъдем Негови, да Вършим Неговото дело, Той така ни е заповядал – нашите трудове да бъдат Негови.

Нека погледнем в нашите семейства, сред приятелите ни, в енорията, навсякъде наоколо, където и да е, да погледнем, да се вгледаме. Погледнал си лицето на човек, надникнал си в душата му чрез неговите очи, понякога така уплашени, отчаяни и пълни с болка или мъртви, защото човекът е загубил всяка надежда.... Да, нека се вгледаме в нашия ближен, в който и да е човек, случайно срещнат, и си поставим въпроса, каква е неговата нужда, какво мога аз да направя? Аз мога да вляза в неговия живот, мога да му докажа, че той не е сам, че не е презрян, излишен, някой го е видял с очи и е откликнал със сърце? Мога ли? – Да, мога! Нека, нека погледнем един другото с такива очи, и тогава ще дойде изцеление за мнозина. Господ малко е казал в тази случка – Той всичко е показал: “стани, вземи си одъра и ходи”. Вярвай и ще се изцериш. Но Човек не е на дошъл на света, за да бъде сам. И той не бива да бъде сам сред християни, сред свои.

Когато се кръстваме, се изпълваме със Светия Дух, причастяваме ли се със Светите Тайни, ставаме едно с Него, с Нашият Господ. Нали всеки от нас в някакъв смисъл е жива, макар често не така творческа, но жива икона на Христос! Нашата отговорност един за друг е огромна – не само за онези, които обичаме, които ни харесват, които са ни близки, за всекиго, който е парализиран от страх, болка, ужас, парализиран от своето минало или от своята отчаяна самота. Нека се погледнем един друг с нови очи и започнем да се учим, как може да видим отчаянието в другия човек, неговото безсилие. И да поставим пред себе си въпроса: какво мога да направя за този човек и за всички приятели около мен? Не непременно с думи: когато човек е в отчаяние, самотен, когато си няма никого – и изведнъж някой го погледне с такива виждащи очи, че той разбира, че е видян, и че не е сам, и че може да се усмихне на другия, и онзи ще отвърне. И ще започне изцелението и новият живот.

Нека започнем този нов живот сега, днес, тук. Амин.

Автор: Митрополит Антоний Сурожски

Източник: www.pravoslavieto.com

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 03.05.2015

На 03.05.2015 отбелязваме паметта на:

Св. мчк Тимотей и св. мчца Мавра

Житие на Св. мчк Тимотей и св. мчца Мавра

[ЖИТИЕ НА СВ. МЪЧЕНИК ТИМОТЕЙ И СВЕТА МЪЧЕНИЦА МАВРА - 03052015](#)> [Житие на Св. мчк Тимотей и св. мчца Мавра](#)

4 НЕДЕЛЯ СЛЕД ПАСХА НА РАЗСЛАБЕНИЯ

Подир това имаше иудейски празник, и възлезе Иисус в Йерусалим. А в Йерусалим, при Овчи порти, се намира къпалня, по еврейски наричана Витезда, която има пет притвора; в тях лежеше голямо множество болни, слепи, хроми, изсъхнали, които очакваха да се раздвижи водата, защото Ангел Господен от време на време слизаше в къпалнята и раздвижваше водата, и който пръв влизаше след раздвижване на водата, оздравяваше, от каквато болест и да бе налегнат. Там имаше един човек, болен от трийсет и осем години.

Иисус, като го видя да лежи и като узна, че боледува от дълго време, казва му: искаш ли да оздравееш?

Болният му отговори: да, господине; но си нямам човек, който да ме спусне в къпалнята, кога се раздвижи водата; когато пък аз дойда, друг слиза преди мене.

Иисус му казва: стани, вземи одъра си и ходи.

И той веднага оздравя, взе си одъра и ходеше. А тоя ден беше събота. Поради това иудеите думаха на изцеления: събота е; не бива да си дигаш одъра. Той им отговори: Който ме изцери, Той ми рече: вземи одъра си и ходи. Попитаха го: кой е Човекът, Който ти рече: вземи одъра си и ходи?

Но изцеленият не знаеше, кой е, защото Иисус се бе отдръпнал поради тълпата, що беше на онова място. След това Иисус го среща в храма и му рече: ето, ти оздравя; недей греши

вече, за да те не сполети нещо по-лошо. Човекът отиде, та обади на иудеите, че Иисус е. Който го изцери.

Затова иудеите гонеха Иисуса и търсеха случай да Го убият, защото вършеше това в събота.

(Йоан 5:1-15)

ПРЕЗ ОГНЕНОТО ИЗПИТАНИЕ НА АВРААМ- Св. РАВНОАПОСТОЛЕН ЦАР БОРИС - МИХАИЛ ПОКРЪСТИТЕЛ БЪЛГАСКИ

С
В
.
К
Н
Я
З
Б
О
Я
Н
Е
Н
равота

Вярата, за която умирам сега, ще се разпространи и разшири из цялата Българска земя, макар вие да мислите да я задушите с моята смърт... и чисти свещеници чисто ще служат на чистия Бог, и ще се принесат жертви за хвала и изповедание на животворящата Троица. Идолите пък... и нечестивите храмове ще бъдат унищожени... като да не са съществували". С това пророчество на уста през 833 г. бил посечен св. **княз Боян Енравота**, първият мъченик за Христа от българския царски род, чичо на св. цар Борис.

След чести неуспешни войни, глад и мор през 860 г. България се намирала в бедствено положение. За непризнаваната дотогава от никого езическа страна княз Борис виждал единствено спасение само в просвещаването ѝ в Христовата вяра. По време на една от войните с Византия бил взет като пленник от българите именитият монах Теодор Куфара. Неговата

проповед открила за Борис същността на християнството. Няколко години по-късно, в знак на примирение между България и Византия били разменени пленници. Срещу Теодор Куфара Борис си върнал по-малката сестра, възпитана в православна вяра и кръстена в Константинопол. Тя продължила по-нататък да подготвя Борис за приемането на християнството. За неговото просвещаване допринесли и светите равноапостолни Кирил и Методий. Влияние върху цар Борис оказал и Константинополския патриарх св. Фотий, който след кръщението написал послание до младия български владетел. Това послание станало и първият катехизис на Българската църква.

Още с възцаряването си княз Борис виждал етническото разделение между славяни и прабългари, премахването на което можело да се извърши само с приемането на една вяра.

По допущение на Бога, Който всичко устройва за наше добро и по Чието съизволение се случват дори и бедствия, за да ни опомнят и обърнат към добродетелта, в България настъпил страшен глад. За да избави народа, Борис обявил война на Византия. След сключения мир получил загорската област, като срещу това се задължил да приеме заедно с народа си светото Кръщение. Така от бедствието се родило добро. Специално за покръстването от Константинопол бил изпратен архиерей. При кръщението князът бил наречен Михаил, по името на своя кръстник – византийския император Михаил III.

Великото дело започнало да се изпълнява без отлагане. Сбъднали се и в нашата родина библейските думи: „Народът, който седеше в мрак, видя голяма светлина и за ония, които седяха в мрака и в сянка смъртна, изгря светлина” (Ис. 9:2; Мат. 4:16). Пророчеството, изречено по Божие внушение от св. мъч. Княз Боян, след 32 години се сбъднало.

Както можело да се очаква, след такъв прелом в живота на цял народ, имало и недоволни. Знатни боляри, участващи в държавното управление, се наговорили да убият покръстения княз и да поставят пак езичник на неговото място. Те не желаели да приемат християнството, защото то им забранявало многоженство, налагало пост и строги нравствени изисквания. Те казвали, че князът им дал недобър закон. Болярският бунт, освен антихристиянски, се явявал и открита противодържавна дейност, опит за преврат и като такъв бил наказан строго, според законите на своето време. Със свои средства царят издигнал седем големи съборни храма в по-

големите градове. Поискал от Константинопол богослужебни книги и християнски закони за Църквата и държавата. От тях бил създаден българският „закон судний людем“.

Цар Борис поискал от Константинополския патриарх да посочи първоиерарх за България – патриарх или архиепископ, който да управлява новосъздадената Българска църква. Но като новопокръстен българският народ не бил още достатъчно зрял, за да получи свой архиепископ. След отказа от Константинопол цар Борис се обърнал със същата молба към Рим, но след тригодишни безуспешни преговори отново се обърнал към Константинопол. На Константинополския поместен събор през 896 г. (считан на Запад за VIII Вселенски) Българската църква се сдобила с архиепископ. Името му било Йосиф.

Българският народ все още не бил достатъчно просветен с евангелските истини, а богослужението се извършвало на непонятния за повечето гръцки език поради липсата на преводна богослужебна книжнина. В грижата си за духовна просвета цар Борис изпращал в Константинопол млади българи на учение, ала те били малко на брой. Затова през 885 г. князът приел с радост и почит учениците на св. Кирил и Методий – светите Климент, Наум и Ангеларий. Всекидневно беседвал с тях, а и народът се тълпял да ги слуша. Скоро около 4000 образовани техни ученици започнали да заместват по места гръцките свещенослужители и да водят богослужението на славянски език.

Така равноапостолният ни свети княз Борис с Божието съдействие можал да види сбъднато желанието си България да има самостойна Църква и народно духовенство. През 889 година, като оставил престола на големия си син Владимир, св. княз Борис свалил царската си мантия и се облякъл в скромното монашеско расо. Той се поселил в манастира „Св. Пантелеймон“ край река Патлейна.

Цар Владимир се оказал недостоеен наследник. Той не само не водел неразумен и лекомислен живот, но мразел християнството, защото го изобличавало за злите му дела. Той дори предприел гонения срещу духовенството. След като известно време съветвал с кротост сина си, у цар Борис пламнала ревността на пророк Илия. Той снел от себе си монашеското расо, облякъл царската премяна и с верни хора около себе си излязъл срещу Владимир. Заповядал да го хвърлят в затвор и ослепят.

Св. цар Борис трябвало да мине през огненото изпитание на Авраама. Пред него стоял съдбоносен избор – или да пожертва сина си, или да обрече на вечна гибел току-що изведения от тъмнината народ. Царят-монах в наказанието, което наложил на сина си, проявил държавническа мъдрост. Не го оставил в тежки окови, от които можел да се освободи за нови безредици. Не го осъдил на доживотен затвор, откъдето можел да се измъкне за нов бунт. Бащината ръка не можела да се вдигне и да убие сина. Затова Борис му подарил живота, но заповядал да го ослепят. По този начин го обезвредил за народа, но му дал и възможност за покаяние. Владимир бил наказан тук, та – разкаян, да бъде помилван от Господа, когато застане пред страшния Христов съд.

След отстраняването на Владимир от престола през 893 г. св. цар Борис свикал поместен събор в Преслав, на който обявил възцаряването на по-малкия си син Симеон. Така той умирал страната и отново се върнал в манастира. Макар и откъснат от държавните дела, продължил да следи развитието и управлението и в тежки моменти давал спасителни съвети на младия цар

Симеон.

Още 14 години преживял несмушаван от размирици светият инок в манастира „Св. Пантелеймон“. На 2 май 907 г. свършили определените му от Бога дни и се преставил в Господа. Бог прославил Своя угодник с чудотворна сила, която се проявявала чрез светите му мощи, даруващи изцеления и разни чудодееания. Но поради многото ни грехове и поради превратностите в съдбата на многострадалния български народ, мощите на светия ни цар били безвъзвратно загубени. Константинополският патриарх Николай Мистик пише в писмо до цар Симеон: *„Сега Борис се намира със светците и предстои пред Бога, удостоен с велика похвала за делото, което той пред Бога е направил за българите...“* По молитвите на св. цар Борис-Михаил Небесният Всемилостив Цар да ни пази от зло и да ни дарува мир и духовен напредък, за да се величае името на Пресветата Троица в сърцата на вярващите българи во веки. Амин.

Източник: bg-patriarshia.bg

Автор: Велеслав Малев публ. в „Църковен вестник“, бр. 17, 1993 г

ПОЧИТТА КЪМ СВЕТИТЕ В ПРАВОСЛАВНАТА ЦЪРКВА

1 Нравстено съдържание и нравствена ценност на светостта

Светостта е най-висшата ценност, към нейното съдържание принадлежи абсолютната истина, съвършената красота и чистото добро. Тя винаги има отношение към религиозната област, към свръхестествената действителност на Бога. Извън Бога и извън отношението към Него няма светост. Свещеното Писание приписва светост в собствен смисъл само на Бога. *„Никой не е тъй свет като Господа“* (1 Цар. 2:2). Според библейското учение светостта на човека е уподобяване на Бога, отражение и осъществяване в човека на божествените съвършенства. Като единствен носител на истинския и всесъвършен абсолютен живот, Бог е заедно с това и единствения източник на светост. Оттук хората могат да бъдат само участници, причастници на Неговата светост (1).

Терминът „светост“ има наистина древен библейски произход. Еврейската дума „кадош“ – „свят“ в буквален превод означава отделеност, избраност, обособеност. В апостолския век свети били наричани всички християни, поради тяхната духовна отделеност. Темата за светостта звучи особено ясно в посланията на ап. Павел. За апостола светостта е едновременно

начало на християнския живот и неговата цел. В посланието до ефеските християни като най-важна задача за пастирите на Църквата ап. Павел посочва „усъвършенствуване на светиите“ (Еф. 4:12). За отбелязване е, че в гръцкия оригинал думата „усъвършенстване“ обозначава привеждане на нещо в естественото му състояние. Действително за християните светостта е естествено състояние. Може да се каже, че светостта – това е естествено следствие от решението на човека да бъде с Христос. Обаче светостта е и характеристика на цялата Църква, на хората, избрали живота с Христос, и – от друга страна, всеки християнин е длъжен действително да стане свят в течение на целия свой житейски път (1).

В православното разбиране „свят“ означава изпълнен с благодатта на Светия Дух. Както гъбата се напоява с вода, така и човекът, висшето Божие създание, трябва да бъде напоен с Дух Свети. Само тогава той е пълноценен човек, свят човек. Ап. Павел говори, че всички християни трябва да бъдат свети. **Но свети те не са поради това, че всички са съвършени, а поради това, че те всички са причастни на благодатта на Светия Дух** (1). Светостта в свойство, присъщо на Бога, с което Той надарява лица и предмети. Светост не означава безгрешност, но принадлежност към Бога, устременост към безгрешност и съвършенство (1).

Истински свят е само Бог, защото е светлина, а светецът – защото е осветен от нея и я излъчва в света. Той е не само висок пример, той свети чрез чудесата си – както приживе, така и след телесната си смърт. Със самото постигане на светостта той е умрял за света и, като пребиваващ изцяло в духа, е извън всяка човешка възраст и отвъд всяко време. Светецът се освещава именно от Светия Дух, Който оставайки невидим, придава благодатта, откриваща се зримо в светците. Светият Дух определя непосредствено отделния човек, направлява го, усилва го и го прави да надхвърли себе си за дела, невъзможни за човека (1).

Светецът бива избран и потвърден от Бога. Бог избира Своя пророк и чудотворец и го облича в Духа Божи. Човек не може сам да избере това състояние, без да е призван от Бога. Само тогава той ще се превърне в съсъд на Светия Дух. Но след Своя избор Бог чака и съгласието на човека. Човекът трябва сам да спечели своята битка с бесовете, за да му се яви в победата му Господ, да го освети и да стане негов вечен помощник. Така Бог потвърждава Своя избраник (1).

Чрез примера на светеца християнският народ разбира колко стръмен е пътят от света към Бога, но светецът е и Адам в рая, истинският човек, завърнал се към богоподобие си и така придобил власт над света, прозиращ в бъдещето, носещ лечителна и спасителна сила (1).

Пълнотата на Божията благодат, преобразявайки светия подвижник, преодолява законите на тварното битие, размествайки пределите на времето и пространството. Според св. Йоан Шанхайски и Сан-Франциски светостта не е просто праведност, но такава висота на праведността, при която Божиите угодници дотолкова се изпълват с Божията благодат, че тя тече от тях и върху тези, които се намират в общение с тях (1).

Светостта включва в себе си цялото положително съдържание на нравствеността в неговата най-чиста форма и в неговата пълнота. Който е достигнал светост, първо е извървял целия мъчителен път за придобиване на добродетелта. Никъде нравствените ценности не блестят с такава неземна красота, както в личността на светеца. Поради това най-могъщи двигатели на нравствения напредък на човечеството са били светците. Те, според думите на американския психолог и философ Уилям Джеймс (1842-1910), се явяват „лъчи на светлината, които поразяват мрака“, „предтечи на нов живот“ (1).

Човек може да бъде добродетелен и да постигне някакво нравствено съвършенство и без да е

вярващ. Но човек може да постигне светост само когато с цялата си душа възлюби Бога, когато напълно повери съдбата си в Божиите ръце, когато изпълнява само Божията воля. Светецът нищо не върши за себе си и за своя слава, а всичко върши в името на Бога – за Божия слава. Неговата цел е одухотворяването на света, при което само е възможно възкресението на цялостния човек, на душата и тялото, постижимо е блаженството на човешките същества, които ще видят Бога лице в лице с цялата пълнота на тварната си природа (1).

Светите Божии подвижници образуват неделимо звено между нашия свят и небесното Божие Царство. Все повече и повече прониквайки се от божествената духовна светлина на благодатта, те, подобно на нажеженото желязо под въздействието на огъня, се просветляват като слънце, достигайки висшите състояния на обожение в познание на духовните тайни, в богосъзерцание и богообщение (1).

Светостта е неотделима от Църквата, тъй като Църквата, бивайки мистично тяло Христово, е Път, Истина и Живот. Църквата - това е пътят, по който са вървели всички светии, и истината, в която те живеят (1).

2 Разнообразни прояви на свят живот

Светостта е също толкова многообразна, колкото и човешката индивидуалност. Подвигът на светостта винаги има индивидуално-творчески характер. Църквата познава различни ликове на святост или духовни образи на спасението: праотци, пророци, апостоли, мъченици, светители, вселенски учители, преподобни монаси, воители и царе, лечители и безсребреници и този списък, разбира се, съвсем не е изчерпателен; различните епохи откриват наред с преди съществувалите и свои ликове на светост (1).

Може да се каже, че историята на Църквата най-дълбоко се разкрива в светлината на историята на светостта. Всеки исторически период най-ярко се отразява в определен тип (лик) светост. Историята на Църквата на земята започва от този момент, когато Господ обещава на хората идването на Спасителя, дава обещание за появата на велик народ, в чиято среда ще се роди Христос. Хората, които са приели тези обещания, съставляват лика на **праотците**. Те са ветхозаветни светци, почитани от Църквата като изпълнители на волята Божия преди новозаветната епоха. Праотците са предци на Иисус Христос по отношение на човешката Му природа и като Негов първообраз участват в историята на спасението. Към праотците се отнасят преди всичко ветхозаветните патриарси, към тях спадат и праведните богоотци

Иоаким и Анна, както и праведния Иосиф – обручник на св. Богородица (1).

Минава време и на историческата сцена се появява нов народ, носещ на себе си печата на богоизбраност. Но когато еврейският народ забравял истинския Бог, Той изпращал при него Своите **пророци**, които призовавали народа към покаяние и обръщане към Господа, за което търпели унижения и мъчения от своите съплеменници. Пророците, почитани от Църквата като предвестници на волята Божия, предrekli идването на Спасителя (1).

Тези хора, които, оставили всичко, последвали Спасителя по време на Неговия земен живот, съставляват лика на светите **апостоли**. Именно те проповядвали Евангелието на целия свят и всички, освен св. Иоан Богослов, мъченически загинали заради своята проповед (1).

Проповедта на апостолите открива първата епоха от църковната история. Почти всички светци от първите три века от Р. Хр. са **мъченици**. Тяхната вяра била толкова дълбока, че даже страхът пред нечовешките мъчения не могъл да поколебае тяхната любов към Спасителя. Мъченик означава свидетел. Мъчениците станали свидетели пред целия свят за истинността и силата на новия път на живот, който възвестил Господ Иисус Христос. Мъчениците са били елитът на християнското общество; те били по живот най-добри християни, най-искрено вярващи и духовно издигнати сред другите. Онези от мъчениците, които били подлагани на особено жестоки мъчения Църквата нарича **великомъченици**. По-известни сред тях са св. Георгий Победоносец, св. Димитрий Солунски, св. Мина и др. Църковните иерарси, които просияли като мъченици, Църквата почита като **свещеномъченици**. Сред тях са св. Харалампий, св. Климент Римски, св. Дамаскин Габровски и др. **Преподобномъченици** се наричат мъченици от редовете на подвижниците и монасите. Такива са св. Параскева Римлянка, св. Игнатий Старозагорски, св. Лука Одрински и др (1).

По време на гоненията голям брой християни били измъчвани, но не били умъртвени. Те се наричат **изповедници** заради мъжественото изповядване на вярата им в Христа. По време на иконоборческата ерес също имало много изповедници, някои от които били дамгосвани с нажежено желязо по лицата. Изповедници на вярата имало и в XX век в Русия по време на комунизма. В лика на изповедниците са преп. Максим Изповедник, св. Теофан Изповедник, св. Лука, изповедник, архиепископ Кримски и др (1).

Кръвта на мъчениците станала онова семе, от което израснала Църквата Христова, но тяхната

самоотверженост и твърдост имала и друга неочаквана последица: езическата държава, могъщият и горд Рим, не само признава на християните право на съществуване, но променя своите собствени духовни основи и се отрича от езическото. Християнството става държавна религия, а заедно с това придобива, така да се каже, престижност в очите на основната маса граждани. Започва се стремително осветкоствяване на Църквата, отслабване напрегнатостта на есхатологичните очаквания. И тогава мнозина християни отиват в пустинята, по-далече от шумните градове и там основават манастири, които започват да притеглят към себе си религиозно най-чувствителните хора. Прославените в християнския подвиг отшелници и аскети съставили още една категория светци – **преподобните**. Между отшелниците от древно време особено се прочули някои **стълпници**, които пребъдвали в непрестанна молитва до края на живота си на върха на някоя кула или на нарочно изградени стълбове – на пространство, колкото да могат да се поберат. По-известни от тях са св. Симеон Стълпник, св. Даниил Стълпник и преп. Алипий Стълпник. Някои монаси ставали доброволни **затворници** – имало случаи, когато те били зазиждани в тесни помещения само с малко прозорче, през което да влиза въздух и да може да им се подава храна. Такъв е бил руският епископ св. Теофан Затворник. През всички времена е имало преподобни мъже и жени сред всички християнски народи. У нас най-почитани са св. Иоан Рилски и св. Петка (1).

Както до, така и след Медиоланския едикт (313г.) Църквата прославяла много **светители** – епископи, възглавяващи отделни църковни общини, приели върху себе си бремето на пастирството и учителството. Особено известни са т. нар. три светители: св. Василий Велики, св. Григорий Богослов и св. Иоан Златоуст. Някои светители се отличили особено като разпространители на християнството: като напр. св. Григорий Неокесарийски чудотворец. Други били ненадминати проповедници като св. Иоан Златоуст. Трети се изявили като пламенни защитници на православието срещу еретиците като св. Атанасий Александрийски. Четвърти оставили ярка следа в църковния живот като отлични организатори като св. Василий Велики, св. Григорий Двоеслов и др. Пети давали пример с живота си и на клирици, и на миряни как трябва да живеят като християни – напр. св. Николай Мирликийски, когото Църквата възпява като правило на вярата, образец на кротост, учител на въздържание и т.н (1).

Отци на Църквата се наричат всички онези клирици, които са се отличили със светост на живота и с православното си учение, те са тези, които са взели дейно участие във вселенските или поместните събори; тези, които са се борили срещу ересите, стоели са на чело в борбата за Православието; тези, които правилно са изтълкували Священото Писание и са

систематизирали учението на Църквата (1).

Църквата е прославила и много християнски политически дейатели. Светите благоверни князе и царе, които не са се съобразявали с политическата конюнктура и без да се страхуват, че могат да загубят влияние и власт, на първо място са поставили служението на Църквата и живота по Божиите заповеди. Много от тях Църквата нарекла **равноапостолни**, тъй като техният живот се състоял в разпространение и утвърждаване на християнството. Такива са св. Константин и Елена, св. Нина, въвела християнството в Грузия, св. цар Борис-Михаил, св. княз Владимир, покръстител на Русия и др. Църквата величае като равноапостолни и тези лица, които са посветили живота си, за да просвещават с истините на християнството цели народи и обширни области като напр. св. славянски просветители Кирил и Методий, св. Григорий, просветител на Армения и др (1).

Някои хора, надарени с Божия благодат, без да са заемали ръководни места в църковния живот, без да са се отличили видимо с някакви подвизи на аскетизъм, също достигнали до такова съвършенство в религиозно-нравствения си живот, че още приживе техни съвременници съзирали светия им живот и се вдъхновявали от тях. Мнозина такива Божии угодници Църквата е канонизирала за светци като напр. Алексий, човек Божий, св. Иоан Кронщадски. Сред тях челно място заемат и т.нар. **старици** – изпитани в духовния живот подвижници, които поради своите големи успехи в борбата с греховните си наклонности и страсти, както и поради пълното си предаване в ръцете на Бога са станали авторитетни учители и ценни ръководители в духовния живот за по-младите монаси. По-известни от тях са св. Серафим Саровски, св. Амвросий Оптински, св. Силуан Атонски и др (1).

Не всички светци са известни на света, съществуват и такива, които Господ държи в неизвестност. Затова има празник, посветен на всички светии, когато се чества паметта, първо, на всички светии в тяхното единство, и второ, на всички светии, не само на прославените, но и на непрославените (1).

Всеки ден от църковния календар е осветен от паметта на светците, на които в богослуженията се отдава особена молитвена почит. Житията на светиите представляват неоценим източник на наизидание и пример. Светците никога не свършват в Църквата, както не свършва и благодатта на Светия Дух, и човешкият подвиг на вярата и любовта (1).

3. Български светци

Св. цар Борис-Михаил – Свети цар Борис е покръстител на българите бил родственик на св. мъченик княз Боян Български. За покръстването преговарял с папа Николай, но приел Христовата вяра от Цариград. Патриарх Фотий Цариградски изпратил епископи и свещеници в България. Борис се кръстил с цялото си семейство, като при кръщението приел името на Византийския император – Михаил. Кръстили се болярите и целият народ в 865 година. Той успял да извоюва пълна независимост за нашата Църква през 870 г. на Цариградския събор (2).

След смъртта на светите братя Кирил и Методий техните ученици намерили прием в България и подпомагали Борис в религиозно-просветната и книжовна дейност. Обикнал монашеския подвиг, цар Борис в 889 година поставил на престола по-големия си син Владимира и се отдалечил в манастир. Но недоволните боляри подтикнали Владимир към преврат, за да възвърне езическата религия. Узнал това, Борис се върнал в столицата Плиска и потушил метежа. Владимир бил свален и на негово място бил поставен по-малкия син Симеон. Върнал се в манастира на пост и молитва и завършил живота си като монах в 906 година на 2 май. Мощите на Цар Борис са нетленни и при тях се случват чудеса (2).

Св. Св. Кирил и Методий – Светите братя се почитат като славянски просветители и съставители на глаголицата. Те са канонизирани като светци заради превода и популяризирането на Библията и на други богослужебни книги на старославянски език и заради разпространяването на християнството сред българския народ. Те са приемани за равноапостоли. Обявени са от папата за покровители на Европа. Православната църква ги почита и като едни от Светите Седмочисленици, заедно с техните ученици и

последователи Климент, Наум, Ангеларий, Горазд и Сава. На името на Кирил е наречена създадената по-късно кирилица (2).

Първоначално Църквата празнувала на 14 февруари смъртта на св. Кирил и на 6 април смъртта на св. Методий. Но те били родни братя и апостолското им дело ги обединявало, затова Църквата е приела паметта им да се чества в един ден – 11 май (2).

1) *Свещ. Йоан Карамихалев, Записки по Православна християнска етика*

2) <http://www.sveta-troica-plovdiv.com>

ПО КАКВО СЕ ПОЗНАВА ПРАВОСЛАВНАТА ИКОНА НА СВЕТА БОГОРОДИЦА?

**ДО ХУДОЖНИКА ПАВЛЕ И., КОЙТО ПИТА: ПО КАКВО СЕ ПОЗНАВА
ПРАВОСЛАВНАТА ИКОНА НА СВЕТА БОГОРОДИЦА?**

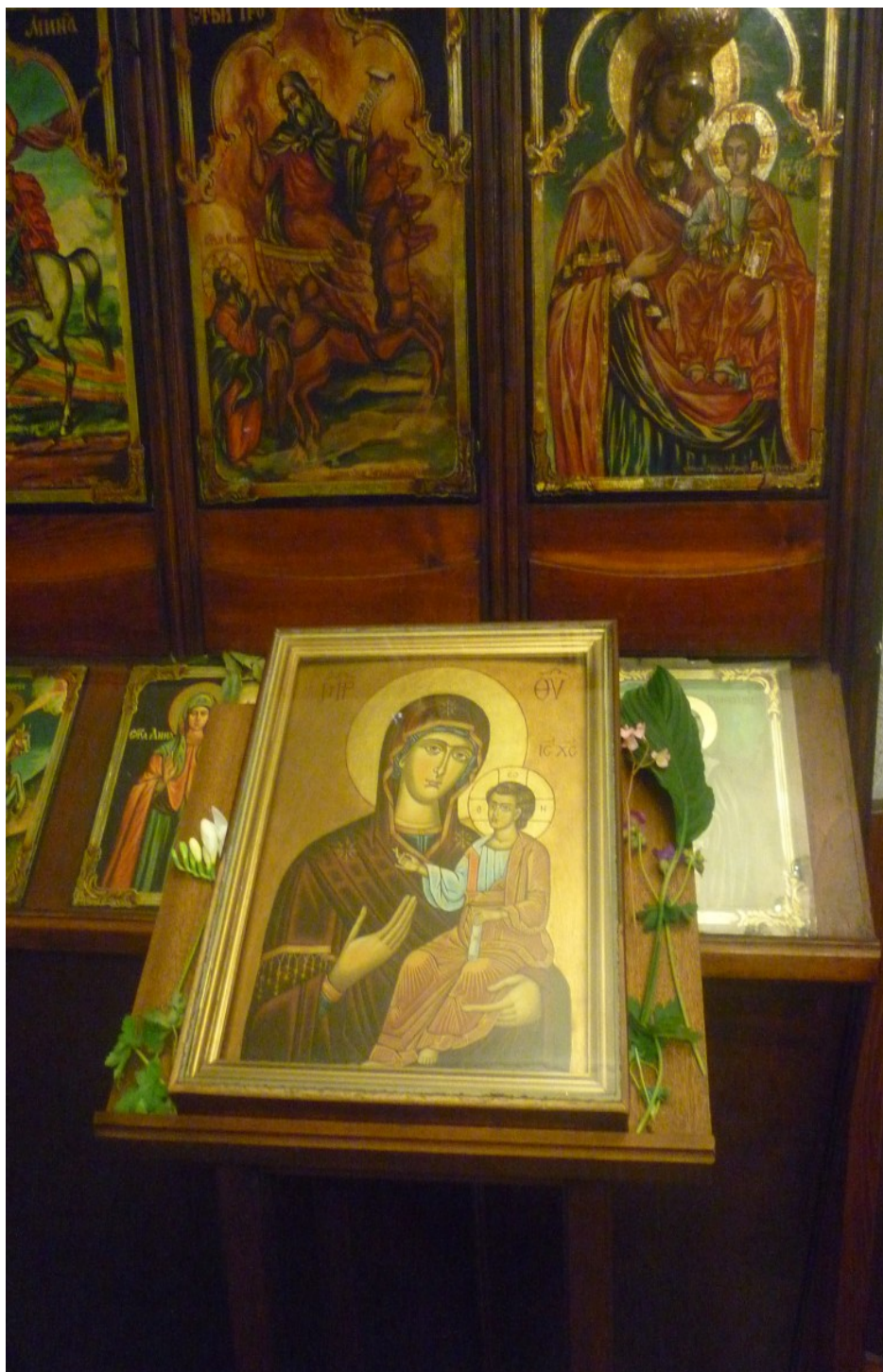
Заедно с писмото си ти ми изпращаш едно изображение на жена, което се разпространява сред народа под името „Света Богородица“. Изображението представя млада, весела жена, с разпуснати върху раменете коси, с пълно лице, с яркочервени устни, с пъстри дрехи. Без дете на ръце. Самият ти си убеден, че този образ на Божията Майка е неправославен, но питаш: по какво човек може лесно да разпознае Нейния православен образ?

Православните икони на Богородица се разпознават първо по трите звезди: една над челото, втора на дясното рамо, трета – на лявото. Тези три звезди символизират девството на Дева Мария преди раждането, при раждането и след него.

След това – по цвета на
одеждите. По правило
дрехите на Божията майка
се изписват основно в три
цвята: златен, червен и
син. Долната дреха е синя,
горната – червена, а и
двете са украсени със
злато. Златният цвят е
символ на безсмъртие,
червеният – на слава и
господство, а синият – на
небесата. Всички те в
съвкупност означават:
облечена в безсмъртна
слава на небесата – Тя,
някогашната страдалница
и рабиня Господня на
земята.

Лицето на Света
Богородица върху
православните икони
никога не се изобразява
пълно и закръглено, а
издължено и умерено
изпито. Очите са големи и
замислени. Тиха печал,
готова за утешителна
усмивка; печал поради
скърбите в света, а
усмивка поради
упованието на Бога
Утешителя. Но и тъгата, и
усмивката са сдържани,

всичко е умерено, всичко е подвластно на духа. Това е лице на победителка, преживяла цялата горчивина на страданията и мъките и можеща да помогне на онези, които се борят с тях. Косата ѝ винаги е напълно покрита. За лицето ѝ не може да се каже, че се отличава с физическа красота. То е такова, за да отклонява всеки помисъл за телесното. Неговата красота е надприродна; красота, която се разкрива в святост и насочва мислите на съзерцателя към възвишената духовна реалност и към красотата на душата. Главата на Божията Майка е леко наклонена към Младенеца Христос, Когото държи в скута Си. Този лек наклон символизира Нейната пълна покорност на волята Божия, която Тя някога е изразила и с думи, казвайки на благовестителя Гавриил: Ето рабинята Господня; нека ми бъде по думата ти (Лук. 1:38). Той изразява още Нейното смирение пред Онзи, Когото Тя държи на ръце.

На православните икони Света Богородица се изобразява без Детето Иисус много рядко. В тези случаи я виждаме като Страдаща под кръста, със сложени кръстообразно ръце и оборена глава, понякога и със символични мечове, насочени към Нейното сърце. Но самото сърце не се изобразява никога.

Все пак най-често срещаните икони на Богородица са тези с Младенеца на ръце. Тя се е явила на света заради своя Син. Той е бил Нейната мисия. Затова тя най-често се изобразява така, та никой да не вижда в Нея жената, а винаги майката. Тя е образ на най-възвишеното, най-чистото и най-святото майчинство от началото до края на времената. Тя е Майка на нашия Господ Иисус Христос, но е и наша Майка, Утешителка и бърза Помощница.

Нека и на теб Света Богородица бъде винаги утеха и помощ!

Св. Николай Велимирович

„До изгонените от рая. Мисионерски писма“

Изд. „Покров богородичен“, София 2012 г.

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 29.04.2015

На 29.04.2015 отбелязваме паметта на:

Св. Мемнон чудотворец

Житие на Св. Мемнон чудотворец

[ЖИТИЕ НА СВ. ПРЕПОДОБНИ МЕМНОН ЧУДОТВОРЕЦ - 29042015>Житие на Св. Мемнон чудотворец](#)

ВЛИЯНИЕ НА ОКОЛНАТА СРЕДА ВЪРХУ ДЕЦАТА

- Отче, от каква възраст децата се влияят от околната среда?

- Още от люлка децата копират родителите си. Гледат какво правят възрастните и записват всичко на своята празна касета. Затова родителите трябва да положат усилия да надвият страстите си. Независимо от това, че може да са наследили някои страсти от своите родители, ще дават отговор пред Бога не само защото не са се борили да ги отсекаят от себе си, но и защото стават виновни за предаването им и на децата си.

- Отче, как става така, че деца, които са имали еднакво възпитание въкъщи, изобщо не си приличат?

- Често пъти детето много се влияе и от външната среда. Но когато порасне, ако има добра воля, Бог ще му даде по-голямо просвещение, за да осъзнае отрицателните влияния, които са действали върху него, и да се пребори да ги отстрани.

Днес в света има такава злоба! Тъмни сили искат да погубят децата още от малки. Не само че не ги възпират от злото, докато пораснат, но им пречат и в доброто. А когато по-късно горките паднат в грях, започват да се измъчват и искат да се изправят, но не знаят как. Защото ако поемат по сладкото надолнище, трудно могат да се спрат. В колибата идват деца на двадесет и пет, двадесет и седем години, които вземат наркотици и т.н., и търсят помощ, горките. Случи се веднъж да помогна на едно-две деца да направят добър обрат в живота си и сега водят свои приятели и приятели на приятелите им, за да получат помощ. Късат ти сърцето. Едно момче, горкото, вземаше силни наркотици и беше съвсем пропаднало. Ръцете му, зъбите му, всичко беше в ужасно състояние. След това ги спря и помогна и на други младежи. Бяха около петнадесет души в компанията му и всеки следващ, който идваше, казваше: "Приятел съм на еди кой си". Имаха го за свой... Старец! Много от тях обаче са стигнали до пропастта, бият си инжекции, продават кръвта си... Погубват и себе си, погубват и родителите си. И гледаш как бащата умира от мозъчен удар, майката от сърце или от черен дроб...

Автор: Св. Паусий Светогорец

Източник: За семейния живот – Слова, том 4

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 28.04.2015

На 28.04.2015 отбелязваме паметта на:

Св. Иасон и Сосипатър

Житие на Св.Иасон и Сосипатър

[СВЕТИ АПОСТОЛИ ИАСОН И СОСИПАТЪР - 28042015Житие на Св.Иасон и Сосипатър](#)
